

บทนำ

ทันทีที่เสียงเพลงจากชมรมร้องเพลงประสานเสียงดังก้อง
ทั่วหอประชุม เป็นสัญญาณว่ากิจกรรมฉลองคริสต์มาสประจำปีของ
โรงเรียนเซนต์ปีเตอร์ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว นักเรียนทุกระดับชั้นต่างรีบมา
จับจองที่นั่งเพื่อรอชมการแสดงจากชมรมต่างๆ ในเทศกาลสำคัญนี้

ด้านหลังเวที อิงฟ้า สาวน้อยมัธยมศึกษาปีที่สี่สุดลมหายใจเข้า
ลึกเพื่อคลายความตื่นเต้น มือทั้งสองขูมไปด้วยเหงื่อ ก่อนจะตัดสินใจ
ชะโงกหน้าออกจากผ้าม่านสีแดงสด

“คนเต็มห้องแล้วแก” เธอหันมาบอกเพื่อนอีกสองคนที่มีอาการ
ประหม่าไม่แพ้กัน

“ทำไงดี ฉันตัวสั่นไปหมดแล้ว” เจ้าจันทร์ สาวตัวเล็กที่สุดในกลุ่มเอ่ย

“เราถอนตัวไม่ทันแล้วใช่มั้ย” ปลาดาว เด็กสาวมาดทอมบอย
หน้าซื่อ เธอไม่อยากขึ้นเวทีแล้ว จนอิงฟ้าต้องรีบยกมือเป็นเชิงห้าม

“หยุด! ใ่ว่าจะมีแต่แกสองคนที่กลัว ฉันก็กลัวเหมือนกัน แต่
มาถึงขั้นนี้แล้ว พวกเราจะถอยไม่ได้ แค่อินผ่านหลังม่านนี้ไปแล้ว
แสดงตามที่ซ้อมมาให้เสร็จ ชีวิตใหม่ของการเป็นสาวฮอตประจำโรงเรียน
ก็ไม่ไกลเกินฝัน”

อิงฟ้าปลุกใจเพื่อน นี่เป็นโอกาสสำคัญที่เธอและเพื่อนร่วมแก๊ง
ในชมรมวาดภาพลุกขึ้นมาทำอะไรที่ท้าทาย การเปลี่ยนโฉมครั้งนี้จะ
ทำให้ทุกคนในโรงเรียนหันมายอมรับว่ากลุ่มของพวกเธอไม่ใช่ผู้หญิง
เฉิ่มเซยอีกต่อไป

ที่สำคัญ พวกเธอก็มีดีพอที่จะทำให้ผู้ชายในโรงเรียนต้องหันมา
มอง

“แล้วยายคนที่คิดโพรเจกต์ไปอยู่ที่ไหนเสียล่ะ” เจ้าจันทร์ถาม
ถึงพราวตะวันหัวใจที่เป็นคนคิดการแสดง รวมไปถึงชุดที่พวกเธอสวม
อยู่นี้

“พวกแกไม่คิดว่าชุดของพวกเรามันโป๊ไปหน่อยหรือ”

ปลาดาวไม่มั่นใจที่ต้องใส่ชุดเกาะอกแซนดี้สีแดงโชว์เนื้อหนัง-
มังสา กระโปรงสั้นเต๋อ รองเท้าบูตสุดเซ็กซี่ ซึ่งพราวตะวันบอกว่า การ
เต้นประกอบเพลง “Jingle Bell Rock” ได้แรงบันดาลใจจากฉากใน
หนังเรื่องดังอย่าง *Mean Girls*¹

แล้วทำไมต้องเป็นเรื่อง *Mean Girls* ปลาดาวเองก็สงสัย จริงๆ
เธออยากจะเต้นเพลง “ชะชะซ่าทำรัก”² เพลงจากละครดังมากกว่า
แต่ก็ถูกพราวตะวันร้องอ๊อ บอกว่าเซยไป ไม่แซบ

“ไม่โป๊หรือก พวกเราอายุสิบหกแล้วนะ มั่นใจในตัวเองหน่อย”

คนที่ทุกคนกำลังถามหาปรากฏตัวขึ้นพร้อมรอยยิ้มเห็นเหล็กจัด
ฟันอันเป็นเอกลักษณ์ แต่ที่ไม่คุ้นก็คือใบหน้าของพราวตะวันที่แต่งแต้ม
จนเพื่อน ๆ อ้าปากค้าง แก้มแดงเข้ม เปลือกตาสีฟ้า น้ำทะเล ปากสี

¹ ภาพยนตร์แนววัยรุ่นที่มีชื่อภาษาไทยว่า *มีนเกิลส์ ก๊วนสาวซ่าส์วีนเซ่ไม่มี* ออกฉาย
ในปี 2547 ซึ่งประสบความสำเร็จทั้งชื่อเสียงและรายได้

² ละครโทรทัศน์ของไทย เนื้อหาเกี่ยวกับเพลงลูกทุ่ง ออกอากาศเป็นครั้งแรกในปี 2546
และได้รับความนิยมอย่างล้นหลาม โดยเฉพาะเพลงประกอบละครที่มีชื่อเดียวกัน

ชมพูแปร์วัน

สวยแบบแปลกๆ รวมๆ แล้วเหมือนนกแก้วมาคอว์...ปลาตาว
คิด

“ยายพราว แก่แต่หน้าเข้มไปหรือเปล่า” อิงฟ้าถาม
อีกฝ่ายหัวเราะและยกไหล่ มั่นใจว่าที่เพื่อนทักแบบนี้เพราะ
ไม่อยากให้เธอสวยเกินหน้าแน่ๆ

“นี่ฉันก็ว่าแต่งเบาๆ แล้วนะ” พราวตระวันว่า เธอเคยได้ยินเพื่อน
กะเทยที่แต่งหน้าให้พวกเชียร์ลีดเดอร์บอกว่า ให้แต่งเข้มไว้ก่อนเดี๋ยว
อ่อนเอง เธอจึงเชื่อเช่นนั้น และตอนนี้ทั้งผิวน้ำผิวกายยังลงากเพชร
สะท้อนแสงระยิบระยับโดดเด่นจรัสแสง

“การแสดงชุด “Jingle Bell Rock” พร้อมนะครับ”

ทีมงานหลังเวทีเดินเข้ามาถาม สีสาวพยักหน้าก่อนจะจับมือกัน

“เอาละทุกคน วันนี้ไม่ว่าการแสดงบนเวทีจะเป็นยังไง พวกเรา
ทุกคนจะเป็นคนใหม่ที่มีมั่นใจในตัวเองมากขึ้น และฉันสัญญา ถ้าหาก
ฉันมีแฟน ฉันก็จะเป็นเพื่อนแกเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนไป” พราวตระวัน
พูดชัดเจน

“ใช่ ฉันเองก็เหมือนกัน ถ้ามีหนุ่มหล่อของโรงเรียนมาขอฉันเป็น
แฟน ฉันก็จะไม่ลืมทุกคน” อิงฟ้าพูดบ้าง เจ้าจันทร์ก็พูดแนวเดียวกัน

“พวกแกพูดอย่างกับว่าจะมีคนมาจีบ” ปลาตาวขมวดคิ้ว ตั้งแต่
คบกันมา แก๊งพวกเธอไม่เคยมีผู้ชายคนไหนในโรงเรียนชายตามองเลย
ด้วยซ้ำ

เพื่อนทั้งสามหัวเราะร่วนบอกว่าพูดเผื่อเอาไว้ เพราะนี่อาจจะ
เป็นการเปิดเผยเสน่ห์ที่ซ่อนอยู่ในตัว สาวเข้มอาจจะเปลี่ยนเป็นสาว
ฮอต และแล้วเจ้าหน้าทีหลังเวทีก็ให้สีสาวเย็นประจำชุดเตรียมตัว เมื่อ
ทุกอย่างพร้อม เสียงเพลง “Jingle Bell Rock” ก็ดังขึ้น...

สีสาวอย่างกรายออกมาจากหลังม่านตามจังหวะดนตรีท่ามกลาง

เสียงหัวเราะขบขันของคนในหอประชุม

ว่านี่คือการแสดงของพวกสาวเข้ม...

สีหน้าที่ทุกอย่างก็จบลง...

ปลาดาวยิ้มแห้งๆ เมื่อได้ยินเสียงปรบมือเปาะแปะไม่มากมาย
อย่างที่คิด และเมื่อก็ตอนเปลี่ยนท่าเธอผลอต้นผิด แถมยังได้ยินเสียง
ให้แซว ทันทีที่มานี่สีแดงรูดปิดฉากเพื่อนทั้งสามก็วิ่งจืดเข้าไปหลังเวที
ไม่มีใครรอใคร

“เดี๋ยวลี พวกแกจะรีบไปไหนกัน ไม่รอดูการแสดงอื่นต่อหรือ”

ปลาดาวตะโกนถาม

“ฉันมีธุระ แกจะอยู่ต่อกี่เชิญ” พรราวตะวันที่กำลังเติมแป้งเอ๋
ก่อนจะหยิบกระเป๋าลูกโป่งออกไปทางประตูด้านหลัง

ปลาดาวหันไปมองอิงฟ้า เพื่อนคนนี้ก็โบกมือลาและเดินออกไป
เช่นกัน

“ตามสบายเลยนะยายดาว ฉันเองก็มีธุระ” เจ้าจันทร์ยิ้มเจ้าเล่ห์
แล้วหายไปที่อีกคน

เด็กสาวคิดว่าเพื่อนทั้งสามของเธอต้องมีความลับ แต่ในเมื่อ
ไม่มีใครยอมบอกเธอจึงรีบเปลี่ยนเสื้อผ้า และคิดว่าจะหนีไปนั่งเล่นเกม
ที่ห้องชมรม

พรราวตะวันก็เดินก็วิ่ง พอเห็นว่าไม่มีใครตามมาจึงคิดว่า
ทางสะดวก

เธอหยุดที่ม้านั่งหินอ่อนข้างสนามบาสเกตบอล เหลียวซ้ายมอง
ขวา เมื่อยังไม่เห็นคนที่นัดพบสาวน้อยจึงหยิบเอาดิลิปแป้งพฟมาเปิด
ส่องกระจกเพื่อเช็คความเรียบร้อยอีกครั้ง

สวยแล้ว สวยที่สุด สาวน้อยให้กำลังใจตัวเอง

แน่ละ...ถ้าไม่อย่างนั้นหนูมหัศจรรย์อย่างพี่มาร์คคงไม่นัดเจอเธอ

ที่นี้

พรราวตะวันหยิกแขนเรียกสติว่าไม่ได้อยู่ในความฝัน ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงธรรมดา เรียน ม.ปลาย สายศิลป์ อยู่ในแก๊งสาวเข้มที่ไม่มีใครสนใจจะถูกตาต้องใจหนุ่มหล่อระดับเทพบุตร นักกีฬาคนเก่งของโรงเรียนอย่าง พีมาร์ค สหรัฐ

ยังจำได้ดี วันนั้นขณะที่เธอนั่งวาดภาพอยู่คนเดียวที่โต๊ะหินอ่อนใต้ต้นहुกวาง อยู่ๆ เขาก็เดินยืมเข้ามาหา สนใจรูปที่เธอกำลังขีดเขียน พรราวตะวันใจเต้นตึกตัก เป็นครั้งแรกที่ได้มองหนุ่มลูกครึ่งไทย-อเมริกันชัดๆ เขาตาโต จมูกโด่ง หน้าตาหล่อจัด...ถึงจัดมาก แถมยังตัวสูงเด่นเป็นที่สะดุดตา

พรราวตะวันรู้สึกเหมือนอยู่ในวิมานสีชมพู ถ้ามันเป็นฝัน ก็คงเป็นฝันที่ดีที่สุดจนเธอไม่อยากตื่น ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาสหรัฐก็มักมาหายามที่เห็นว่าพรราวตะวันมานั่งที่นี้เพียงลำพัง

มีบางวันที่เขามานั่งพักเหนื่อยชวนคุยหลังเลิกซ้อมกีฬา หนุ่มหล่อตัวซุ่มเหงือเลิกลายเสื้อให้เห็นกล้ามเนื้อแกร่งและขอบกางเกงในขากางเกงก็พาก๊วขึ้นจนเห็นต้นขาขาวๆ ทำเอาสาวน้อยวัยสิบหกเกิดอาการร้อนวูบวาบไปทั้งตัว

หากนับดูก็เกือบจะครบหนึ่งเดือนแล้ว เวลาอาจน้อยนิด แต่พรราวตะวันกลับรู้สึกเหมือนช่วงยาวนานนับสิบปี จนมีบางคืนก็เก็บเอาไปฝันว่า การที่เธอและเขาได้พบกันเป็นความผูกพันกันมาแต่ชาติปางก่อน

หนึ่งสัปดาห์ก่อนถึงงานวันคริสต์มาส สหรัฐซึ่งเป็นหนึ่งในคณะกรรมการนักเรียนชวนให้เธอและเพื่อนๆ ในแก๊งร่วมแสดงงานปีนี้

‘เป็นโอกาสดีนะที่น้องพรราวและเพื่อนๆ จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง ลองสู้กับความกล้าในตัวสักครั้งสิครับ’ เขาเอ่ย

พรราวตะวันจ้องมองริมฝีปากสีแดงของเขาขยับราวกับหมาน้อย

ที่เชื่อฟังเจ้าของ

นี่ถ้าเขาโยนลูกบอลให้เธอคงกระโดดจับพร้อมกับกระดิกหาง
ดิ๊กๆ

‘จริงๆ พี่ว่าน้องพรวาก็เป็นคนน่ารัก อาจจะน่ารักกว่าพวกดาว
โรงเรียนด้วยซ้ำ หากพี่มีแฟนพี่ก็อยากมีแฟนแบบน้องพรวານี้แหละ’

เขาเอ่ยคำหวานจนสาวน้อยบิตตัวเขินยิ้มไม่หุบ

พรวาวะวันอยากจะตอกชกแขนเขา เริ่มมั่นใจว่าเขาต้องมีใจให้
ตนแน่

‘นะครับ หากน้องพรวาทกลง พี่เองก็มีเรื่องสำคัญจะบอกให้รู้’

นั่นไง...เขาต้องบอกรักเธอแน่ๆ เธอเคยดูหนัง พระเอกมักจะใช้
โอกาสสำคัญนี้สารภาพรักกับนางเอก...นี่จึงเป็นสาเหตุที่พอแสดงบน
เวทีเสร็จเธอต้องรีบวิ่งมาที่โต๊ะหินอ่อนตัวนี้ ซึ่งเป็นที่นัดหมายของเธอ
กับเขา

“น้องพรวาว”

พรวาวะวันหลุดจากภวังค์เมื่อได้ยินเสียงเรียกของชายหนุ่ม เธอ
ยิ้มแก้มปริ เก็บอาการดีใจแทบไม่อยู่ ใช้มือน้อยจับปอยผมที่ปรกหน้า
ทาดูเพื่อกลบอาการเขิน รีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติแล้วหันไปสบตาชาย
หนุ่มด้วยแววตาใสซื่อ

“พี่มาร์ค”

หัวใจสาวน้อยเต้นรัวยิ่งกว่าระฆังคริสต์มาสที่ตีขึ้นไปแขวนอยู่บน
รถขายไอศกรีม หนุ่มลูกครึ่งมีดอกกุหลาบช่อโตซ่อนอยู่ด้านหลัง...ซึ่ง
เธอกำลังทำเป็นไม่เห็น

“การแสดงเมื่อครูน่ารักมาก น้องพรวาวเก่งที่สุดครับ”

เสียงทุ้มของเขาช่างมีเสน่ห์ พรวาวะวันบิตตัวเขินม้วนเป็นเลข
แปด จังหวะนั้นเขาก็ยื่นดอกกุหลาบช่อโตให้

“พี่ให้ เป็นกำลังใจที่น้องพรวาวกล้าที่จะขึ้นเวที”

“พี่มาร์คไม่ต้องลำบากขนาดนี้ก็ได้นะคะ” ตอบอย่างนั้นแต่เอื้อมไปปรับช่อดอกไม้มาดม เธอวางแผนไว้แล้วว่าชอบดอกไม้ช่อนี้ไปทั่วโรงเรียน ใครถามว่าได้มาจากไหนก็จะทำเป็นอึ้งให้ทุกคนอกแตกตายด้วยความสงสัย

“ไม่ลำบากหรอก คนสวยก็ต้องคู่กับดอกไม้...”

พรราวตะวันยิ้มเงิน อยากจะใช้กำปั้นน้อยๆ ทูปไหล่เขานัก

“แล้วพี่มาร์ค มีอะไรจะบอกพรราวหรือคะ” เธอถามเรื่องสำคัญที่เขานัดมาเจอ

“เห็นน้องพรราววันนี้แล้ว พี่ตัดสินใจแล้วว่าพี่...”

ใช่แน่ เขากำลังจะบอกรัก พรราวตะวันอ้าปากค้างล้นด้วยใจระทึก พลันก็ได้ยินเสียงแปลกๆ มาจากพุ่มไม้ เธอกำลังจะหันไปมองแต่ชายหนุ่มกลับตะโกนเสียงดัง

“พี่รักน้องพรราว!”

ทุกอย่างแทบหยุดเคลื่อนไหว แม้แต่สายลมที่พัดผ่านพรราวตะวันก็ยังไม่รู้สึกรู้สียังไม่ได้พูดอะไรสหรัฐก็เดินเข้ามาใกล้และกุมมือเธอไว้

“แล้วน้องพรราวล่ะ รักพี่บ้างหรือเปล่า”

หยานนมแม่มาได้สิบห้าหนาว และตอนนี้เป็นสาวสิบหก พรราวตะวันคิดว่าสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตของเธอกำลังเกิดขึ้น!

“ว่าไงครับ หรือว่าคนอย่างพี่ไม่ดีพอ” เขาตัดพ้อ และกำลังหมุนตัวกลับ

สาวน้อยรู้ทันทีที่กำลังจะพลาดโอกาสสำคัญ

“รักค่ะ! พรราวรักพี่มาร์ค รักมาตลอด”

สหรัฐหยุดกึก ค่อยๆ หันมาหาเธอด้วยสีหน้าตื่นเต้น “จริงหรือพี่ไม่ค่อยได้ยินเลย”

“พรราวรักพี่มาร์คค่ะ!” เธอตะโกนสุดเสียง

“เย้! ขอบคุณมากๆ ครับน้องพรราว” ชายหนุ่มร้องลั่นแถม

กระโดดตัวลอย

โอ้...เขาคงรักเธอมากถึงได้ดีใจเป็นเด็กไปเลยแบบนี้

ระหว่างนั้นเองเธอก็ได้ยินเสียงโห่ร้องดังมาจากทางหอประชุม และมีคนโผล่มาจากพุ่มไม้ข้างๆ พวกเขาถือกล้องวิดีโอและไมโครโฟนครบครัน พราวตะวันจำได้ว่าเป็นนักเรียนชมรมสื่อใหม่ ซึ่งชื่นชอบการทำรายการเพื่อออกอากาศในโรงเรียน

“มะ...มีอะไรกันหรือเปล่าคะ” พราวตะวันพยายามจะถาม แต่พิธีกรสาวที่จับไมโครโฟนก็สนใจพูดแต่กับหน้ากล้อง

“และผู้ทีชนะในเกม หนึ่งเดือนพิชิตใจสาวเดิม ได้แก่ มาร์ค สหรัฐค่า!”

เทพบุตรของพราวตะวันชูแขนด้วยความสะใจ ยัมร่าให้กล้อง

“กูทำสำเร็จแล้วว๊าย!”

“ตะ...เดี๋ยว นี่มันเกิดอะไรขึ้น” พราวตะวันเสียงสั่น

“มาร์คและเพื่อนในกลุ่มพนันกันว่า หากใครทำให้สาวเดิมในโรงเรียนบอกรักได้เป็นคนแรกจะเป็นคนชนะเกมนี้” ตากล้องอธิบายหน้ามึนๆ

“มันเป็นเกมเธอคะ” เธอยังไม่เชื่อสิ่งตรงหน้า

“ใช่ค่ะ วันนี้เป็นวันที่ผู้เข้าแข่งขันต้องทำยังไงก็ได้ให้เป้าหมายสาวราฟรัก ซึ่งเราถ่ายทอดสดไปที่หอประชุมโรงเรียนตอนนี้ด้วย นอกจากเงินรางวัลที่เพื่อนๆ ในกลุ่มของมาร์คร่วมกันลงขันแล้ว ผู้ชนะจะได้ออกเดทกับ มิเชล ห่วง ดาวโรงเรียนของเราด้วยค่ะ”

สหรัฐยังดีใจไม่หยุด มีเพื่อนๆ หลายคนวิ่งออกมาจากหอประชุมและร่วมกอดแสดงความยินดีกับเขา

พิธีกรสาวหันมายื่นไมโครโฟนให้พราวตะวัน “ตอนนี้ผู้ชมที่ดูอยู่คงอยากรู้ว่าตอนที่พี่มาร์คบอกรัก น้องพราวรู้สึกยังไงบ้างคะ”

คนถูกถามตัวสั่น พึมพำออกมา พิธีกรคนเดิมเงยหูฟัง เมื่อจับ

ใจความได้ก็หันไปมองกล้อง

“น้องพราวตะวันเข้มแข็งมากเลยคะเพื่อนๆ โดนแก๊งขนาดนี้
ยังบอกกับพวกเราว่า I hear I hear เธอคงได้ยินคำว่ารักจากปากมาร์ค
แบบชัดเจนนั่นเอง”

ตากล้องเงยหน้ามองเพื่อนพิถีกร “กว่าไม่น่าจะใช้วะ น้องพราว
พูดภาษาไทยนั้นแหละ แต่กำลังบอกว่า ไอ้เหี้ย ไอ้เหี้ย ต่างหาก!”

“อ้าว งั้นว่ะ”

ผู้เล่นเกมจำเป็นน้ำตารินอาบแก้ม ยกมือขึ้นมากุมหน้า ตากล้อง
จึงชมให้ผู้ชมในห้องประชุมได้เห็นภาพชัดๆ

“ฮือๆ”

โลกของสาวช่างฝันที่เคยสวยงามเริ่มพร่ามัวเลือนราง เสียงที่
ได้ยินก็ค่อยๆ เบาลง พร้อมสติที่ดับวูบ

ร่างกายคงรีบปิดสวิทช์เพื่อหนีจากโลกความจริงอันโหดร้าย...

1

พรารตะวันมันหน้า

24 ธันวาคม ใกล้เวลาเลิกงาน

ทันทีที่ฉันลงจากรถมินิคูเปอร์คันเก่ง ปรภ. ประจำตึกก็สะดุ้งโหยง รีบยกหูโทรศัพท์ด้วยท่าทางลนลาน คงจะรายงานให้คนบนตึกรู้ว่าเจ้านายที่ลาพักร้อนและบอกว่าจะเข้าออฟฟิศอาทิตย์หน้าตอนนี้กำลังมุ่งตรงไปที่ลิฟต์

ฉันแลตาผ่านแว่นกันแดด สงสัยยามวัยชราจะสัมผัสได้ถึงรังสีอำมหิตเลยรีบวางหูและยกมือตะเบ๊ะ ก่อนจะวิ่งนำหน้าไปกดลิฟต์ให้

“สวัสดีครับ ผมไม่แน่ใจว่าคุณพรารจะกลับมาก่อน...” ปรภ. พูดยาว ฉันรีบกดปิดประตูลิฟต์ด้วยความรำคาญ

อะไรกันนักหนา ก็แค่ ‘พรารตะวัน’ ประธานบริษัทกลับเข้าออฟฟิศก่อนกำหนด ก็ทำตัวตื่นเต้นไปได้ ตอนแรกกะจะไปพักผ่อนที่โรมล์กอาทิตย์ แต่อยู่ไปสองวันก็เบื่อเลยรีบบินกลับมาทำงานดีกว่า ฉันมองนาฬิกาข้อมือ ตัวเลขหยุดไว้ที่บ่ายสามเป๊ะ อันที่จริงมันก็ไม่ใช่ว่าเวลาที่กลับมาจะอะ

ไม่นานประตูลิฟต์ก็เปิดออก ฉันเงยหน้าก่อนจะเดินสับเท้าไปตามทางเดิน น่าแปลกใจที่ระหว่างทางไปยังห้องทำงานซึ่งปกติจะคลาคล่ำไปด้วยพนักงานที่วุ่นวายกับการทำงาน ตอนนี้กลับว่างเปล่า

ไร้เงาผู้คน รวมทั้ง ‘ปาลิดา’ เลขาฯ หน้าห้องที่ควรต้องรีบกุ๊กจ๊อมมา
ต้อนรับตั้งแต่หน้าลิฟต์

ฉันเหลียวซ้ายแลขวา ชักสังหรณ์ใจบางอย่าง จะว่าทุกคนกลับไป
ไปแล้วก็ไม่น่าจะใช่ เพราะคอมพิวเตอร์ทุกเครื่องก็ยังเปิดค้างไว้อยู่ ฉัน
ค่อยๆ เดินสำรวจ ในความเงิบงันได้ยินเพียงเสียงรองเท้าส้นสูง Prada
ของตัวเองกระทบพื้น ผสมกับเสียงโทรศัพท์ที่โต๊ะแม่เลขาฯ หน้าห้อง
ซึ่งตั้งเป็นระยะ พลันก็เจอแม่บ้านที่กำลังเก็บขยะเดินออกมาจากห้อง
ทำงานฉันพอดี

“คะ...คุณพราว” อีกฝ่ายทำท่าตกใจยิ่งกว่าเจอเสือ

“ทุกคนอยู่ไหนกันหมด” ฉันกอดอกถามเสียงต่ำ ก่อนจะถอด
แว่นกันแดดและมองหน้าแม่บ้านนิ่งๆ

“ยะ...อยู่ที่ห้องประชุมคะ” คนตรงหน้าตอบเสียงสั้น

“มีประชุมอะไร” ฉันพยายามนึก แต่เมื่อเห็นป่าแม่บ้านหน้าเสีย
และกำลังตบปากตัวเอง ก็พอจะเดาได้ว่ามันต้องเป็นเรื่องที่ฉันไม่ควร
รู้

ที่นั่นออฟฟิศพีตะวัน (P-TAWAN) กรู๊ป แบรินด์เสื้อผ้าระดับ
ไฮ-เอนด์ที่มีโชว์รูมทั้งในปารีสและมิลาน มีทีมพีอาร์อยู่ในแอลเอ แถม
ยังวางขายในรีเทลทั่วโลกกว่าห้าสิบแห่งในทุกทวีป และฉันก็เป็นเจ้าของ
ในเมื่อทุกคนกำลังมีลบลมคมใน ทำทนายฉันขนาดนี้ ย่อมได้...

ฉันตัดสินใจสวมแว่นกลับตามเดิม แล้วหมุนตัวมุ่งหน้าไปที่
ห้องประชุม

เดินเข้าไปใกล้ก็ได้ยินเสียงเพลงและเสียงหัวเราะดังมาจากด้าน
ใน เป็นไปได้ว่าพวกพนักงานจะแอบจัดงานเลี้ยงปีใหม่โดยไม่บอกฉัน

ในใจรู้สึกโมโห ทั้งๆ ที่เคยบอกแล้วว่าห้ามจัดงานเลี้ยงใน
ออฟฟิศ มันทำให้เสียภาพลักษณ์ของแบรนด์

ให้ตายเถอะที่นี้คือพีตะวันนะ ไม่ใช่บริษัทปล่อยสินเชื่อกู้แถว

ซานเมือง นี่ถ้าเปิดประตูแล้วเจอว่าเป็นปาร์ตีหนุ่มกระทะฉันท่าแขกแน่!

ทันทีที่หลักประตูเข้าไปเสียงเพลงก็ดังปะทะหน้า พนักงานทั้งหมดอยู่ในห้องนี้และกำลังสนใจบนเวทีซึ่งมีชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังร้องเพลงด้วยกัน

ฉันทอดแว่นตาเพื่อเพ่งมองให้ชัด นั่นมัน ‘ชินทศ’ ผู้จัดการฝ่ายการตลาดสุดหล่อ กำลังถือช่อดอกไม้สีแดงมอบให้ชายหนุ่มอีกคนที่ทำท่าเซินอายตอนที่เสียงเพลงจบลงพอดี

คนในห้องส่งเสียงกรีดกรีด ยังไม่มีใครสังเกตว่าตอนนี้ประธานบริษัทก็อยู่ในห้องด้วย ฉันทอดคอทอดดูท่าที่ต่อไป

ชินทศยิ้มหวาน ถือไมโครโฟนและพูดกับทุกคนด้วยท่าที่เซินๆ

“ผมรู้จักกับน้องพอร์เซ่ได้ก็เกือบสามเดือนแล้ว ไม่มาก ไม่น้อย โอกาสดี วันนี้วันคริสต์มาสอีฟ ก็เลยชวนน้องพอร์เซ่มาร้องเพลงที่ออฟฟิศของเราเพื่อเซอร์ไพรส์ทุกคน”

มีเสียงปรบมือพร้อมกับเสียงผิวปากดังเป็นระยะ ชินทศยังคงเซินอาย ก่อนจะท่าท่าเหมือนรวบรวมความกล้าอีกครั้ง

“และพี่ก็อยากจะบอกน้องว่า...”

“รักพอร์เซ่!”

ฉันทสะดุ้งเมื่อพนักงานสาวคนหนึ่งที่ยืนข้างฉันทะโกนขึ้นไปบนเวทีท่ามกลางเสียงกรีด ไม่นานในห้องประชุมก็ส่งเสียงพร้อมกันว่า ‘บอกรักๆ’ อยู่อย่างนั้น

ฉันทมองชินทศแล้วไม่สบอารมณ์เท่าไร ไช้ เขาอาจจะจะเป็นเกย์หนุ่มรูปงาม มีมนุษยสัมพันธ์ดี ขำว่าเขาคู่จิ้นกับนักร้องหนุ่มคนดังที่เคยแสดงซีรีส์วาย มีแฟนคลับล้นหลาม แต่สิ่งที่ชินทศทำก็ไม่น่าอภัยเท่าไร

“พี่อยากขอพอร์เซ่เป็น...”

“หยุด!” ฉันทตัดสินใจตะโกนสุดเสียงแล้วเดินแหวกกลุ่มคน

เข้าไปหาชินทัต ทุกสายตาจ้องมาทางฉันด้วยความตกใจ

“นี่มันอะไรกัน!”

คนในงานมองหน้ากันเล็กน้อย แล้วอยู่ๆ ปาลิดา เลขาฯ สาวผมสั้นที่แต่งตัวที่ไม่เหมือนใครก็ปรี๊ดเข้ามาก่อนใคร

เพราะมีวแต่อยู่ในห้องประชุมนี้เอง รมภ. ด้านล่างถึงติดต่อเธอไม่ได้

“คะ...คุณพราว ไหนว่าจะกลับอาทิตย์หน้าไงคะ ทำไมไม่บอกฉันก่อนจะได้ส่งคนไปรับ”

“ฉันถามว่าทำอะไรกัน!” ฉันขึ้นเสียง พนักงานหลบตากันเป็นแถว

“คือว่า เราแค่มี่ปาร์ตี้กันเล็กๆ ในวันคริสต์มาส พี่ชินเชิญน้องพอร์เช่มาร้องเพลง ก็เลยใช้โอกาสนี้เซอร์ไพรส์สารภาพรักค่ะ” เลขาฯสาวกระซิบความลับสำคัญ คงกะจะให้ฉันเห็นดีเห็นงามด้วย

แต่ไม่มีทาง...

ยิ่งได้ยินคำว่า ‘เซอร์ไพรส์’ ในใจของฉันก็เหมือนมีมือที่มองไม่เห็นมาหยิก มันทั้งเจ็บ ทั้งรำคาญ

“เซอร์ไพรส์บอกรักกันหรือ” ฉันเสียงสั่น

“ใช่ครับ ผมก็ไม่คิดว่ามันจะมีอะไรเสียหาย” ชินทัตผายมือเป็นเชิงว่าตัวเองไม่ผิด

ฉันเผลอปากเดินไปที่หน้าเวที “หนึ่ง เธอเป็นถึงระดับผู้จัดการกล้าดียังไงถึงแอบจัดปาร์ตี้โดยที่ฉันไม่รู้ และสอง ใครอนุญาตให้ใช้ที่ทำงานมาเป็นที่บอกรักกัน สะเหล่ที่สุด”

มีเสียงฮือฮาดังขึ้น ฉันเหลือบไปเห็นว่าผู้จัดการพานักร้องหนุ่มลงเวทีไปแล้ว คงเหลือแต่ชินทัตที่จ้องฉันเหมือนไม่พอใจเช่นกัน

“ตอบทีละข้อแล้วกันนะครับ ที่เราจัดงานปาร์ตี้นี้เพราะผมเคยขอคุณแล้ว แต่คุณไม่อนุญาต แต่คุณพราวคิดดูสิ นี่มันเทศกาล

คริสต์มาสสิ้นปีนะ บริษัทไหนก็จัดงานเลี้ยงกันทั้งนั้น คุณจะขวางโลกไปทำไม และข้อสอง ผมคิดว่าการได้แสดงความรักต่อคนที่เรารักเป็นเรื่องน่ายินดี ไม่น่าจะเสียหายอะไร”

“แต่มันเป็นเรื่องส่วนตัวของเธอ ทุกคนบนโลกนี้ไม่ได้อยากรู้”
ฉันทึ่ง

“ผมรู้ แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายซะหน่อย นอกเสียจากว่าคุณมีอคติกับเกย์อย่างผม”

ชินทศไม่ยอมแพ้ ฉันทูลมหายใจลึก

“เรื่องนี้เธอต้องรับผิดชอบ พรุ่งนี้มาเขียนใบลาออกซะ” ฉันทอย่เต็ดขาดจนคนในห้องสะดุ้ง

“คุณพราว ไล่ออกมันจะแรงเกินไปหรือเปล่าคะ” ปาลิดาน้ำาเสียงอ่อนหวาน

“ชินทศไม่มีคุณสมบัติที่จะทำงานกับ P-TAWAN ต่อไปแล้ว เชิญ”
ชายหนุ่มจ้องหน้าฉันทันก่อนจะยิ้มมุมปาก “ไร้เหตุผลที่สุดพราวตะวัน คุณมันคนไร้หัวใจ สมแล้วที่ต้องขึ้นคาน เพราะไม่มีใครเอา”

พูดจบเขาก็เดินลงจากเวทีท่ามกลางเสียงปรบมือให้กำลังใจ

“ถ้าใครไม่พอใจ อยาจะลาออกไปกับชินทศก็ตามใจนะ ฉันทไม่ห้าม” ฉันทพูดเสียงดังจนทำให้เสียงปรบมือเงียบลง จากนั้นก็ยกไหล่และเดินออกไปราวกับนางแบบที่เดินชุดพินาเล

จะดำ่ว่าโสด ขึ้นคาน หรืออะไรก็เชิญ...ก็ในเมื่อโสดแล้วชีวิตมันดีดี คนอย่างฉันทจะแคร์ไปทำไม

หลังจากนั่งสงบนิ่งอยู่ในห้องทำงานได้สักพักเสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น หน้าจอโทรศัพท์ว่าเป็นสายป่าน เพื่อนหนุ่มตุ้ตตุ้ที่เป็นผู้จัดการส่วนตัวของดาราชื่อดังมากมาย

“มันเกิดอะไรขึ้นนายพราว นี่มันร้ายแรงถึงขั้นต้องให้ลาออกเลย

เหวอ”

คนที่โทร. มาคงรู้เรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว แน่ละ คลิปที่ฉันไปลงงาน เซอร์ไพรส์จีน ชินทซ์-ฟอร์เซ่ ปานนี้คงถูกเผยแพร่ไปทั่วประเทศ

“ชินทซ์ผิดอะไรมากมายขนาดนั้น”

“เขาทำผิดมากๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขาชอบเขียนคำว่านะคะ เป็นนะค่ะ” ฉันตอบแบบที่เล่นทีจริง พร้อมกับหมุนเก้าอี้ ทอดสายตา ชมทิวทัศน์นอกหน้าต่างจากห้องทำงาน

สายปานเสียบไปประมาณสิบวินาที “อะไรนะ! แกไล่ชินทซ์ออก เพราะใช้คำว่า คะ ค่ะ ไม่ถูก แค่นี้ยะ”

“แค่นี้ยะได้ไง เป็นถึงระดับผู้จัดการฝ่ายการตลาด ใช้ภาษาไทย ผิดเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้แก่เยาวชนนะ ฉันเห็นหลายครั้งแล้ว ในไลน์ กลุ่ม ในกระดาศไนต์ ฉันเห็นก็หงุดหงิด แล้วแกรู้ปะ ขนาดการ์ดที่ติด ช่อกุหลาบที่มอบให้แฟนเด็กบนเวทีเมื่อกี้ ฉันก็ยังเห็นว่าชินทซ์เขียน ลงท้ายว่า รักตลอดไปนะค่ะ โอ้ย...จะบ้าตาย นี่ยังใจดีนะให้ออกเอง ไม่ได้ไล่ออกเสียหน่อย” ฉันอธิบายให้เพื่อนเข้าใจ แต่เอาเข้าจริงๆ คน อย่างฉันจะทำอะไรกับใคร ไม่จำเป็นต้องถามหาเหตุผลหรอก

ฉันได้ยินคนปลายสายหัวเราะเบาๆ ก่อนจะเอ่ยต่อ “แคะแกระรู้ปะ ตอนนี่แกลงกลายเป็นคนดังในโลกโซเชียลแล้วนะ แอซแท็กแอนตี้ พิเตอร์ดิเตอร์นด์ทวิตเตอร์อันดับหนึ่ง และก็มีบางส่วนบุกไปขอปที่ พาราคอนเพื่อกดดันให้แกออกมาขอโทษฟอร์เซ่และชินทซ์ ให้อพวก นักข่าวก็ดันรับลูกออกมาเล่นข่าวนี้กันใหญ่”

ชินทซ์และนักร้องหนุ่มคนนั้นมีแฟนคลับเยอะพอสมควร การที่ ทำตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อแนวทางของสาววายกลุ่มนั้นย่อมเหมือนการไม่ รักประเทศ และตอนนี้ฉันคงเป็นคนทรยศมาตุภูมิ

“ช่างปะไร ฉันไม่สนหรอกยะ ลูกค้าส่วนใหญ่ของฉันก็ไม่ได้จ้อ กลุ่มแฟนคลับนักร้องคนนี้อยู่แล้ว ทำมาเป็นเซอร์ไพรส์กันในที่ทำงาน

น่ารักตายละ” ฉันเบะปาก

“ยายพราว หรือว่าแกยังมีปมกับเรื่องการเซอร์ไพรส์อยู่วะ”

สายป่านถามตรงจนฉันชะงัก จะว่าไปเรื่องที่เกิดขึ้น เลี้ยววินาทีที่ทำให้ฉันนึกถึงเรื่องตัวเองกับไอ้รุ่นพี่มาร์ค ที่เคยสร้างความอับอายให้ชีวิต

เหตุการณ์หลอกให้สารภาพรักครั้งนั้น นอกจากฉัน อิงฟ้าและเจ้าจันทร์ก็ตกอยู่ในเกมของเพื่อนในกลุ่มของนายสหรัฐเช่นกัน พวกเขามาจีบและเร่งทำคะแนนให้เป้าหมายหลงรัก เพราะรางวัลเดิมพันสำหรับคนชนะคือการได้คบกับสาวฮอตของโรงเรียนอย่าง มิเชล ห่วง และฉันเป็นคนที่หลงกล สารภาพรักหนุ่มหล่อก่อนใครเขา

พอทุกอย่างถูกเฉลย ฉันและเพื่อนๆ ก็กลายเป็นตัวตลก ขณะที่ไอ้ผู้ชายพวกนั้นโดนครูด่าหนักเล็กน้อย แต่กลับได้รับคำชื่นชมว่าเป็นหนุ่มเจ๋ง แถมนายนั้นยังได้คบกับยายมิเชลอย่างออกหน้าออกตา คว้ามาเยาะเย้ยฉันอยู่บ่อยๆ

บทเรียนครั้งนั้นทำให้ฉันและเพื่อนๆ จำขึ้นใจ พวกเราตั้งมั่นที่จะไม่ขอข้องเกี่ยวกับผู้ชายคนไหนอีก จนถึงขั้นปฏิญาณกันในกลุ่มว่าจะขอโสดจนวันตาย แถมยังตั้งชื่อแก้มใหม่อย่างเก๋ไว้ว่า ‘แก๊งนาสิริงพิช’

คือถ้าย้อนเวลาได้ฉันก็อยากจะตบปากตัวเองเหมือนกันที่คิดชื่อแก๊งออกมาได้แสนเห่ย

“ว่าไง ทำไมถึงเงียบไปเลยอะ”

ฉันมัวแต่คิดถึงเรื่องอดีต จนสายป่านเรียกถึงได้สติขึ้นมา

“ไม่เกี่ยวหรอก ก็แค่ชินตากับฉันคงร่วมงานกันไม่ได้แล้วจริงๆ”

สายป่านเงียบ ก่อนจะปรบมือ “เริด สมแล้วที่เป็นพราวตะวัน เหตุผลในการไล่ลูกน้องออกช่างเก๋ไก๋ ไม่มีใครเหมือน”

ฉันยักคิ้วหนึ่งข้าง กระตุกมุมปาก “ใช้มัยละ ส่วนเรื่องแฟนคลับของนายแพทซ่า แกไม่ต้องห่วงหรอก ฉันไม่สนอยู่แล้ว”

“จ๋า...แม่คนเก่ง แม่คนสตรอง อ้อ และแฟนนายชินทักเขาชื่อ พอร์เช่ยะ ไม่ใช่แพซ่า” ปลายสายว่า น้ำเสียงเหมือนหมั่นไส้ฉันเต็ม ประดา

ฉันหัวเราะร่วน ทั้งๆ ที่นึกในใจว่าคนบ้าอะไรชื่อพอร์เช่ จำยาก ชะมัด

“เออ แล้วคีนี่อย่าลืมนะ” สายป่านย้ำ

“อะไรเหรือ” แ่นละ ฉันลืมอีกแล้ว

“ก็งานเลี้ยงเปิดผ้าใหม่ที่ฉันเป็นหุ้นส่วนไง ดิฉันเรียนเชิญคุณ พราวตะวันให้เกียรติไปเป็นเซเลบในงานด้วยนะคะ”

ฉันนึกขึ้นได้ สายป่านร่วมหุ้นกับเพื่อนแก๊งกวางเปิดผ้าใหม่แถว ทองหล่อและจะเปิดตัวคีนี่

“อ้อ จำได้ละ ไม่พลาดแน่นอนจ๋า” ฉันบอกก่อนจะวางสาย นึกถึงงานคีนี่ คงจะมีหนุ่มๆ มากมายมาร่วมงาน แค่นี้ก็มีความสุข ชีวิตของฉันแม้จะไร้คู่ แต่ก็อยู่ได้ไม่เหงานะจ๊ะ

เวลาสองทุ่ม ฉันแต่งตัวด้วยชุดเดรสสีแสดสด
ปักเลื่อม คอเล็กชั้นล่าสุดของแบรนด์ตัวเอง เสริมความเก๋ให้เข้ากับ เทศกาลคริสต์มาสด้วยกระเป๋าคัลต์ชีสีเขียว เดินเคียงข้างกับสายป่าน ซึ่งแต่งตัวล้ำนำแฟชั่นเช่นกัน

ตัวสายป่านเป็นคนภาคใต้ ในอดีตตัวสูง หุ่นล่ำ ผิวคล้ำ แต่ด้วยการศัลยกรรมและความมั่นใจทำให้เพื่อนสาวของฉันดูดีขึ้น สายป่าน เคยบอกว่า ถ้าพระเจ้าให้พรไม่ได้ เราก็ควรใช้เงินนมิตพรขึ้นมาเอง ทุกวันนี้สายป่านผิวพรรณเปล่งปลั่ง จากหุ่นล่ำกลายเป็นจ๋มที่น่าพิศ จะมีก็แต่การพูดจาเสียงสองที่ยังติดสำเนียงทองแดง ซึ่งสายป่านก็ไม่เคยแคร์

และเมื่อเราทั้งคู่เดินเข้าไปในร้าน สื่อมวลชนและแขกในงานต่าง

ก็มองมาเป็นตาเดียว ฉันยิ้มและเช็ดหน้า รวากับมีไฟฟอลโลว์ดวงใหญ่
สองมาที่ฉัน นักข่าวถ่ายรูปและพยายามจะถามเรื่องพิพาทระหว่างฉัน
กับชินทศและนักร้องפורเซ่ แต่ฉันก็เลี้ยงที่จะไม่ตอบ เพราะสายป่าน
เตือนตั้งแต่ก่อนเข้างานแล้วว่าหากให้สัมภาษณ์ต่อเรื่องก็จะไปกันใหญ่
สมกับเป็นผู้จัดการดารา

“ฮาย...มายเฟรนด์ เวลคัม ทู มายพาร์ตี้” เสียงดังลากยาวมา
จากแอ๊ดดี้ ไฮโซหุ้นส่วนใหญ่ของผับเดินเข้ามาทักอย่างอารมณ์ดี

แอ๊ดดี้คงดีใจที่การมาร่วมงานของฉันทำให้ผับใหม่เป็นที่สนใจ
ของทุกคนทันที สื่อมวลชนยกโขยงมาทำข่าวกันแน่น ไม่นับไอ้พวกจ้อง
จะถ่ายคลิปไปโพสต์ลงโซเชียลอีก

ใช่ เพราะฉันคือพรสวรรค์แห่งพีตวันกรุป เจ้าของฉายาตัวแม่
ของวงการแฟชั่นเมืองไทย ซึ่งมีแบรนด์เสื้อผ้าระดับอินเตอร์ ขนาด
เทย์เลอร์ สวิฟต์ นักร้องระดับโลกยังเลือกใส่ตอนเดินพรมแดงใน
งานประกาศรางวัลแกรมมี

และตอนเปิดตัวคอลเล็กชันล่าสุดเมื่อปลายปีที่แล้ว ฉันยังสร้าง
ความฮือฮาด้วยการเดินจีบไวน์เคียงคู่กับนายแบบที่สวมจีสดริงพร้อมกับ
โปรยเงินดอลลาร์บนรันเวย์ เก๋ไหมล่ะ

“ฉันล่ะอยากจะหยิกเธอนักยายพราว ที่กล้ามีเรื่องกับกลุ่ม
LGBTQIA+³ อย่างพวกเรา” แอ๊ดดี้หยอกเรื่องข่าว

ฉันโบกมือปิด “ข่าวลือนะแก คนอย่างฉันถ้าไม่มีแก กวาง ทอม
ดี้ ก็ไม่แฉ่งแฉ่งมาจนถึงวันนี้หรอก”

ประโยคนี้ฉันพูดจริงนะ ตั้งแต่แกเงี้ยวพิชก่อดัวขึ้น ยอมรับเลย
ว่าเพื่อนเกย์ในโรงเรียนก็ช่วยเป็นที่ปรึกษาให้ไม่น้อย ทั้งสายป่านที่
สนิทกันตั้งแต่ตอนเรียนมหาวิทยาลัย และอย่างปาลิดาคุณิณีฯ ก็เหมือน

³ กลุ่มบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ

ทอมบอย แต่ฉันว่าน่าจะเป็นผู้หญิงที่ชอบแต่งตัวแฟชั่น Unisex⁴ มากกว่า

ตอนที่ตัดสินใจไปเรียนที่อังกฤษ ฉันต้องไปพักอยู่กับป้าลินดา ป้าแท้ๆ ที่เปิดกว้างเรื่องรสนิยมทางเพศ ป้าลินดาชอบแฟชั่น บุคลิกของท่านเต็มไปด้วยความสง่างาม ท่านแนะนำให้ฉันเรียนต่อคอร์สแฟชั่นดีไซน์เสื้อผ้าผู้หญิงที่ Central Saint Martins ซึ่งเป็นสถาบันเดียวกับที่ จอห์น กัลลิอาโน และ อเล็กซานเดอร์ แมคควีน เคยมาเรียน ทั้งหมดทั้งมวลก็ล้วนทำให้พราวตะวันเป็นสาวแกร่งแสนสตรองมาได้จนถึงวันนี้

และคุณป้าลินดาท่านนี้แหละที่บอกกับฉันว่า ผู้หญิงทุกคนมีเสน่ห์ ควรดึงเสน่ห์ออกมาให้ผู้ชายตามหา และปั่นหัวพวกเขาให้เต็มที่ของดีในเรือนร่างจะโชว์ก็ต้องเลือกโชว์ส่วนใดส่วนหนึ่ง คิดจะเปรี้ยวก็ควรเปรี้ยวอย่างมีกาลเทศะ

“ฉันก็เข้าใจ คนอย่างพราวตะวันไม่แคร์อะไรอยู่แล้ว ฉันชอบความเพี้ยขของเธอจริงๆ” แอ๊ดดี้ทำเป็นป้อยอ ซึ่งก็ถูกต้อง ฉันมันจำพวกไม่จำหมาเห่า แต่จำหมาที่มันกัดมากกว่า

“เข้าไปข้างในกันเถอะ วันนี้พวกเราเชิญแขกมาเพียบ ระดับคนดังทั้งนั้นจ้ะ” สายป่านกระดึ่กระด๊า คว่าแขนฉันเข้าไปในงานทันที

ในแสงสลัว ผู้คนเริ่มคึกคัก ไฟประดับหลากสีแต่งแต้มให้ราตรีนี้ช่างงดงาม ผับใหม่ของสายป่านและเพื่อนตกแต่งเป็นธีมยุค 70 สไตล์เรโทรผสมโมเดิร์น นำวัสดุพวกอิฐ ไม้ มาใช้ และยิ่งเปิดตัวช่วงเทศกาลปลายปี จึงตกแต่งร้านอย่างสวยเก๋และเพิ่มโพรโมชันดึงดูดใจมากมาย

ระหว่างเดินเข้าไปที่โตะวีไอพีซึ่งอยู่ตรงมุมขวาของเวที คนในผับก็ต่างสะกิดกันให้มองฉัน ได้ยินเสียงกระซิบกระซาบว่าพราวตะวัน

⁴ สิ่งที่ไม่มีเพศมาเป็นข้อจำกัด

ผู้สว ย รวย แสบ มาถึงแล้ว

ฉันเซ็ดหน้า เพื่อให้ทุกคนได้เห็นวงหน้าสวยที่ผ่านการเมกอัพ ด้วยฝีมือตัวเองซึ่งสวยกว่าช่างแต่งหน้าดังๆ เสียอีก ก็แน่ละ ฉันรู้ว่า ควรแต่งควรเสริมตรงไหนให้มีเสน่ห์ ฉันเป็นคนดวงตาหวาน คิ้วเรียว บางโค้งดั่งคันศร จมูกโด่งได้รูป ริมฝีปากอวบอím แต่ก็มักขี้ใจเวลา พวกเพงดังๆ ในโลกโซเชียลชมฉันว่าเป็นผู้หญิงเครื่องหน้าสวยมาก!

คนนะไม่ใช่ก๊วยจั๊บจะได้ใส่เครื่องบนหน้า

แม้จะทำเป็นวางมาดดี แต่ก็พอจะสังเกตเห็นแหละว่ามีหนุ่ม หล่อมาร่วร่วมงานมากมายสมกับที่สายป่านโฆษณาไว้

“ดูนั่นสิแก คุณชายนพคุณ หล่อสุภาพมาเชียว แล้วนั่นก็คุณ อินทร์ ไฮโซเสียงใหม่ที่เคยก๊ิกกับแกอยู่พักหนึ่งไม่ใช่หรอ” สายป่าน หูตาแพรวพราว คอยสแกนหนุ่มแต่ละคนอย่างตั้งใจ

“ไม่เอาแล้วะ ทำมาเป็นพุดจาคะชา ที่ไหนได้มีเมียแล้ว ฉัน ไม่อยากยุ่ง” คนอย่างฉันจะคลิ๊กกับใคร คนคนนั้นก็ต้องไม่มีพันธะด้วย

“ก็หาคนโสดสิคะ คุณพราวตะวันไม่คิดจะมีแฟนบ้างหรือไง”

สายป่านมองค้อน

“ไม่เอาอะ ยังไม่อยากมีให้กวนใจ” ฉันยืนยันคอนเซปต์เดิม

สายป่านยิ้มอย่างเข้าใจ แต่พลันสายตาของฉันก็ดันไปมองผู้มา ใหม่ที่ประตูทางเข้า เพื่อนสาวหันขวับไปมองตาม ก่อนจะถอนหายใจ

“ยายมิเชล หว่อง! มางานนี้ด้วยหรอ” สายป่านพุดเหมือนเซ็งๆ คงเสียดายที่คิดว่าฉันจะเป็นคนที่เด่นที่สุดในงาน

“ระดับนางแบบชื่อดัง ไม่มางานนี้ด้วยสิแปลก” แกล้งพุดพร้อมกับยกไหล่ อันที่จริงเรื่องในอดีตฉันลืมทุกอย่างได้หมดแล้ว ยกเว้น ยายมิเชลนี่แหละที่ยังมากวนใจฉันอยู่ตลอด

มิเชล หว่อง ลูกครึ่งไทย-ไต้หวันมีแววสวยตั้งแต่เด็ก หน้าตา เหมือนตัวการ์ตูนญี่ปุ่น ตอนฉันเป็นสาวเฒ่า แม่นั่นก็เป็นคนดังใน

โรงเรียน ได้เข้าวงการบันเทิง ถ่ายโฆษณาเป็นว่าเล่น และพอตอนนี้
ฉันออกจากวังใหม่ของยายซีแพ้วมาเป็นผีเสื้อด้านดีไซเนอร์ผู้ทรงเสน่ห์
มิเชลก็กลายเป็นนางแบบสุดโด่งดัง ที่เสื้อผ้าแบรนด์ดังต่างอยากได้ตัว
มาเดินแบบสักครั้ง

แต่ไม่ใช่แบรนด์ P-TAWAN แน่นอน!

เคยมีพนักงานใหม่ตำแหน่งสไตลิสต์ที่ไม่รู้แรงลม เสนอความ
คิดในที่ประชุมอย่างภาคภูมิใจว่าถ้าเปิดตัวเสื้อผ้าสีชนใหม่อยากได้
มิเชล ห่วง มาเดินแบบ ลูกน้องคนนั้นก็โดนฉันมองด้วยหางตา และ
โดนย้ายให้ไปอยู่แผนกรับโทรศัพท์ในวัน

หี...จะมาทำงานกับฉันแต่ไม่รู้ใจกัน ไม่ไล่ออกก็บุญแล้ว!

มิเชลเดินนวนายาทักทายคนในงานไปทั่ว จังหวะหนึ่งก็หันมา
ส่งยิ้มให้ฉัน

ยิ้มเหี้ยมดนะ ไม่ใช่ยิ้มทักทาย...

แน่นอน ฉันก็ทำเป็นยกมูมปากขึ้นนิดหนึ่ง และก็แกล้งเหมอง
ไปทางอื่นเสีย เชิดมาเชิดกลับ ไม่โก่ง

“แกับมิเชลนี้มีโอกาสจะได้เจรจาสบตักันบ้างไหมยะ”

สายป่านว่าหลังจากเห็นท่าทีของฉันกับอริเก่า

“มีสิ แต่ต้องรอให้ฝนตกลงมาเป็นเพชรรัสเซี่ยก่อนนะ”

ฉันยิ้มประชุด ทันใดนั้นเพื่อนตุงตุงก็เบิกตากว้าง ก่อนจะสะกิด
ให้ฉันมองไปยังบาร์เครื่องดื่ม

“ดูนั่นสิแก ไม่นึกว่าเขาจะมาด้วย”

“ใคร” ฉันมองตามแล้วก็เห็นแต่ชายหนุ่มนั่งเรียงกันสามสี่คน

“ก็คุณฐาภาไง”

ฉันทวนชื่อ คຸ່ນๆ ว่าชื่อนี้สายป่านพูดให้ฟังอยู่บ่อยๆ ว่าเขาเป็น
นักธุรกิจไทยที่ค้าขายกับครอบครัวที่โมร็อกโก มาเมืองไทยไม่บ่อย
นัก

“คนนี่ฉันเชียร์ให้แกรู้จักกันละ เป็นผู้ใหญ่ โพรไฟล์ดี และดูอบอุ่น ที่สำคัญสไตล์แน่นอนล้านเปอร์เซ็นต์” สายป่านระริกกระวี้

ฉันหันไปมองที่เคาน์เตอร์บาร์ตามที่เพื่อนสาวบอกอีกครั้ง สบตากับหนุ่มหล่อตัวสูง คิ้วหนา ใบหน้าคมคาย จมูกโด่งเป็นสัน ตัดผมสั้น ดูสะอาดตา

หล่อเหมือนที่สายป่านโฆษณาไว้ไม่ผิด การแต่งเนื้อแต่งตัวก็ดูดี พุดแบบไม่อ้อมค้อมก็คือเหมาะกับฉันจริงๆ

“รีบหน่อยก็คืนะยายพราว เพราะยายมิเชลเขาก็จ้องคุณฐานุกรดาเป็นมันเหมือนกัน”

ฉันรีบขยตามองไปยังศัตรูตั้งแต่อดีต มิเชลหันมาสบตาฉัน เหมือนจะรู้ทันด้วย

เสียงกลองแห่งสงครามดังขึ้นแล้ว และครั้งนี้ฉันจะต้องไม่แพ้อีกเป็นอันขาด!

2

เผด็จศึก

เมื่อรู้ว่าเกมนี้คู่แข่งคืออดีตดาวโรงเรียนที่เคยทำให้ขายหน้า
ศึกนี้ฉันจึงไม่มีวันยอม คิดได้ก็รีบหันไปสั่งบริกรให้หาเครื่องดื่มแรงๆ
มากระตุ้นความกล้า ก่อนจะขอตัวเข้าห้องน้ำเพื่อเติมเครื่องสำอางเรียก
ความมั่นใจ

ฉันใช้เวลาไม่นาน ขึ้นม้วนแต่สองกระຈก ยายมิเชลคงเข้าหาคุณ
สุภากรแล้วทำคะแนนก่อน ฉันก็เสียโอกาสทองไปนะสิ

เต็มเป้ง เต็มลิปสติก สุดลมหายใจเข้าลึก อริษฐานขอเทพแห่ง
ความรัก พระพรหม หรือบรรพบุรุษเรดในโลกนี้ที่ลาลับไปโปรดช่วย
ให้ฉันล่าเหยื่อได้สำเร็จ เมื่อพร้อมก็เดินออกจากห้องน้ำหญิง จังหวะ
นั้นเองก็ดันไปชนกับใครบางคนเข้าจนฉันเกือบจะเซล้ม เเคราะห์ดีที่ร่าง
ใหญ่แน่นกว่าตัวประกอบกอดไว้ทัน กลิ่นน้ำหอมจากตัวและกลิ่นสะอาด
จากเสื้อแจ็กเก็ตที่เขาสวมทำให้ฉันเหงานหน้ามองเขาทันที

สายตาของเราประสานกัน ฉันขอโทษเขา เขารับปล่อยฉันจาก
อ้อมแขนก่อนจะพยักหน้าและยิ้มให้

“คุณไม่เป็นอะไรนะครับ”

ฉันส่ายหน้า สายตาแอบชำเลื่องไปที่โต๊ะของมิเชลที่กำลังมอง
ฉันตาเป็นมัน นอนอยู่แล้ว เพราะตอนนี้เทพธิดาแห่งเรดเข้าข้างฉันเต็มๆ

อุบัติเหตุรักตอนนี้ คนที่ชนฉันก็คือคุณฐาภาตัวเอง

“ฉันคงจะดีมามากไป น่าจะแพ้แอลกอฮอล์” เอ่ยให้เขารู้ว่าฉันไม่ได้คอแข็ง ตามจิตตสตร์ที่ควรทำ แถมทำด้วยการแกล้งเซอีกหน่อยเพื่อให้เขาประคอง

“คุณไหวไหม”

เสียงทุ้มของเขาฟังดูเซ็กซี่ ฉันรีบยกมือมาบีบขมับและบอกกับเขาไปว่า

“พาฉันไปสูดอากาศข้างนอกหน่อยได้ไหมคะ”

เขารับคำและประคองฉันออกไปโดยเร็ว

ปลาติดเบ็ดก็ต้องรีบตัวัด ฉันไม่สนแล้วว่า มิเชล หว่อง จะเห็นหรือเปล่า ถ้าความเร็วเป็นเรื่องของปีศาจ ฉันนี่แหละ...แม่ของปีศาจ

เขาประคองฉันมาที่ระเบียงชั้นสอง ด้านนอกมีลมโกรกและเห็นสวนสาธารณะอีกฝั่งถนน ฉันแกล้งทำเป็นว่ารู้สึกดีขึ้นก่อนจะจ้องหน้าเขาใกล้ๆ

ให้ตายสิ หล่อชะมัด! ดวงตาเขาเป็นประกายราวกับดาราฉายบนท้องฟ้า ผิวหน้าเนียนใส ใฝ่ผ้าสักเมื่อกี้หาไม่เจอ เสียตายที่เขายังคงทำหน้าที่ขริ้มๆ เค้าไม่ออกกว่ารู้สึกยังไง

“ฉันว่า ฉันรู้จักคุณนะ” มุกนี้เป็นอีกหนึ่งสเตปที่ทำให้ผู้ชายรู้สึกว่าเขาคือคนสำคัญในสายตาของเรา

“จริงหรือครับ” เขาเอ่ยหน้านิ่งเหมือนเดิม

“แล้วคุณ...รู้จักฉันไหม” ถ้าม่อยขนาดนี้ ถ้าหากไม่สานต่อก็โง่เต็มทนแล้วนะ

“ขอโทษนะครับ ผมไม่รู้จักคุณเลย” ทำที่เขาดูเจินๆ คงยังไม่คุ้นกับปาร์ตีในเมืองไทย “ในงานนี้ผมรู้จักแต่ มิเชล หว่อง ครับ”

ฉันถลอกจากอบบน ยายมิเชลอีกแล้ว แบบนี้ขึ้นยังชักช้าแม่นั่นคงได้งาบหนุ่มอิมพอร์ตคนนี้ไปกินแน่ รีบปิดจ๊อบดีกว่า

“ฉันพราวตะวันค่ะ หรือเรียกว่าพราวก็ได้ เป็นเจ้าของเสื้อผ้า
แบรนด์ P-Tawan”

เขาทำหน้านึกเหมือนคนไร้เดียงสา อย่างนี้แหละผู้ชาย ความ
สนใจด้านแฟชั่นมักไม่มากเท่าเหล่าแก๊งกวางที่จะตาโตทุกครั้งที่ได้รู้จัก
ฉัน

“ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ”

“รบกวนหน่อยได้ไหมคะ” ฉันมองเขาด้วยแววตาสันระริก

“ครับ?” เขาถาม

“คือฉันเมามาก คุณช่วยไปส่งฉันที่คอนโดหน่อยได้มั๊ย”

คุณฐากรมีท่าทีเหมือนอึดอัด ฉันเลยต้องรีบแกลังตัวอ่อนให้เขา
ประคองอีกครั้ง

“นะคะ คุณจะยอมให้สุภาพสตรีที่เมามากๆ กลับคนเดียวหรอ
คะ ถ้าฉันเป็นอะไรไป มันจะเป็นตราบาปติดตัวคุณไปตลอดนะ” ฉัน
คร่ำครวญตีบทแตก ไม่นานเขาก็พยักหน้าและประคองพาฉันลงบันได
ไปอีกทาง

เสร็จ...ไฮโซอะไร หลอกง่ายชะมัด แต่ก็ช่างเถอะ แค่นี้ชนะ
ยายมิเชล หว่อง ก็ถือว่าประสบความสำเร็จแล้ว

รู้ตัวอีกทีฉันกับคุณฐากรก็นั่งอยู่บนรถแท็กซี่ ระหว่างนั้นก็
แกลังเวียนหัว ส่วนเขาคอยถามฉันตลอดว่าโอเคหรือเปล่า โห่ พ่อคุณ
ไม่รู้หรือไม่ว่าฉันแกลังอ่อย

พอถึงคอนโดเขาขอตัวกลับไปพักผ่อน แต่มีหรือที่อ้อมเสื่อออก
จากถ้ำมาแล้วจะปล่อยให้ง่ายๆ ฉันจึงจจจริตมารยาอีกเล็กน้อย ขอ
ให้เขาขึ้นมาส่งต่อถึงบนห้อง นี่ถ้าหุบหูลากเข้าถ้ำได้เหมือนมนุษย์ยุค
หินฉันก็คงทำไปแล้ว

หลังจากปิดประตูห้อง ฉันก็ขอร้องให้เขาช่วยเปิดไวน์ Royal

DeMaria เพื่อเป็นการขอบคุณ จะว่าไป นี่คงจะเป็นของขวัญจาก
ซานตาคลอสในคืนวันคริสต์มาสที่ส่งนุ่มหล่อแสนสุภาพให้มาอยู่
ด้วยกันสองต่อสอง ท่ามกลางเสียงบรรเลงและไวยามคำคืนจากคอนโด
ชั้นที่ 30 โรแมนติกซะมัด

“ดีมีสิคะ”

“ไหนคุณบอกว่าแพ้แอลกอฮอล์”

เอละสิ ลืมไปเลย...ว่าเมื่อก็รับบทสาววัยใสไม่ประสาเรื่องสุรา
เมรัย “เอ่อ หมายถึงเหล่าที่ในผับเมื่อก็ ฉันน่าจะแพ้ แต่ไวน์ที่ห้องฉัน
ดื่มได้ตลอดค่ะ”

ฉันยกแก้วขึ้นมาชนกับเขาก่อนจะกระดกจนหมด เขาทำตาม
เราชนด้วยกันเรื่อยเปื่อยแล้วดื่มไปอีกคนละสองแก้ว

“เอ่อ...ผมว่าผมเมาแล้วนะ” เขาเซ็ดปากที่ชุ่มไวน์ ไบหน้าเป็น
สีแดงระเรื่อ

“มิน่า คุณถึงดูเซ็กซี่” ฉันชมพรางเสียงยาวสลวย

“คุณเองก็...เซ็กซี่เหมือนกัน” แววดตาที่มองฉันเหมือนกับมอง
แสงเทียนต้องลม

ฉันยิ้มและยื่นหน้าเข้าไปใกล้ แอลกอฮอล์ทำให้กล้ามากกว่าเดิม
“แล้วอยากจูบฉันไหมล่ะ”

“ผมว่ามันจะไม่ได้หรือเปล่า คือเราเพิ่งจะ...”

ฉันขยับตัวเข้าไปใกล้อีก มองแววดาสน้ำตาลที่ไหววูบ ต้องการให้
เขาเห็นว่าริมฝีปากอวบอิมของฉันกำลังเผยขึ้น รวากับกุหลาบแรก
แย้มรอให้เขาได้ลิ้มรส

ไม่นานก็เหมือนว่าสัญชาตญาณดิบจะครอบครองเขา คุณฐาถู
ยื่นหน้าเข้ามาจุมพิตที่ริมฝีปากฉันอย่างแผ่วเบา ริมฝีปากของเขาอุ่น
นุ่ม และได้กลิ่นไวน์ ฉันตอบรับด้วยการสอดชีวาเข้าไปพันพัว ลื่น
ลื่นๆ ของเราสอดประสานปานจะลื่นกิน เขาหลับตาพริ้มและเริ่ม

หายใจแรง ในที่สุดเพลงวันคริสต์มาสก็บรรเลงเป็นจังหวะแทงโก้ โดยมีเราสองเต็นร่าบนฟลอร์อย่างเร้าร้อน

เขาถอดเสื้อที่สวมอยู่ด้วยท่าทางเร่ร่อน ฉันเองก็ไม่ยอมแพ้รีบปลดพันธนาการชุด เราทั้งคู่ก็เปลือยเปล่า แม้ฉันจะไม่ได้หุ่นดีเหมือนพวกนางแบบ แต่ก็มีสัดส่วนที่ผู้ชายพึงประสงค์ เขามองฉันราวกับเสือโหยที่กำลังเจอเหยื่ออันโอชะ แต่เขาคิดผิด ฉันไม่ใช่เหยื่อที่นอนนิ่งให้เขาขย้ำแน่ๆ

นอกจากหล่อเหลา คุณฐาภูรยังหุ่นดี ช่วงคอยารับกับไหล่กว้าง ออกแขน ขาเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ หน้าท้องก็มีซิกซ์แพ็คเป็นลอน เดาได้ว่าคงออกกำลังกายเป็นประจำ และฉันต้องตกใจเมื่อเห็นว่าอาวุธประจำกายของเขาใหญ่เกินกว่าที่คิด จนต้องรีบระงับอาการทำเป็นใจดีสู้เสือ

“ยืมหน่อยสิ” ฉันเข้าไปใกล้ ยื่นหน้าให้จมูกของเราชนกัน

“ผมยืมไม่ค่อยเป็น” เขาตอบอย่างนั้น แต่ก็โน้มตัวเข้ามาเบียดเสียด ไหล่จากตัวเขาทำให้ฉันรู้สึกอยากกอดไว้นั่นๆ

ถ้าเขายืมไม่เป็น...ก็คงต้องใช้มารยาทหญิงเข้ายั่ว ฉันส่งยิ้มหวานและหลับตาให้ ไม่นานเขาก็ยกมุมปากทั้งสองข้างจนเห็นฟันขาวเป็นระเบียบ

พระเจ้า! ยิ้มของเขาชวนให้ใจละลาย ฉันอดใจไม่ไหวจึงเอื้อมมือทั้งสองข้างไปโอบที่ต้นคอและจมพิตที่แก้มซ้าย ชายหนุ่มดูเต็มไปด้วยความกำหนัด เขารับประคองอุ้มร่างของฉันเข้าไปในห้องนอนและวางตัวฉันลงบนเตียงอย่างแผ่วเบา จากนั้นก็คร่อมทับตัวของฉัน และเริ่มระดมจูบ ซุกเข้าไปทั่ว

แค่ปากอุ่นๆ ก็ทำให้ฉันกระเจิงแล้ว ยังมีหนวดเคราบางๆ ที่ลากปาดเนื้องวลคราใดก็ทำฉันสะดุ้ง เสียวสะท้านจนต้องจิกฝ่าเท้าที่นอนไว้แน่น

“อา...”

คุณฐาภุรบริมฝีปากไปทั่วตั้งแต่ต้นคอเรื่อยมาจนถึงไหล่ มือของเขาก็ซุกขนนก คลึงเกล้าปทุมถันอันอวบอ้อม แคมยังใช้หัวแม่มือบดขยี้ปลายยอดจนชูชัน ฉันรู้สึกเหมือนล่องลอยไปบนท้องฟ้า

เขาเหมือนยามใจที่ฉันหลับตาพริ้ม ที่สุดก็เลื่อนริมฝีปากมายังหน้าอก ใช้มือประคองเต้าคลึงเกล้าไปมา เห็นเขาสุภาพเช่นนั้นแต่ลีลาชีวหาช่างร้ายกาจ มันลื่นสาก มีอานุภาพทำฉันสั่นสะท้าน เขาตวัดโลมเลียเยี่ยสะกิดที่ยอด ก่อนเผยอปากดูดกินอย่างหิวกระหาย และยิ่งเขาใช้ฟันขบเม้มเบาๆ ก็ยิ่งเหมือนแกล้งให้ฉันทรมาน

“เก่งมากเลยคุณ แรงกว่านี้ได้ไหม”

คำพูดนั้นคงเหมือนกับน้ำมันที่สาดลงไปบนกองเพลิง เขาเร่งรัวลิ้นจนฉันแด่ด้น เอื้อมมือกดหัวเขาให้จูบลงต่ำไปเรื่อยๆ จนถึงจุดยุทธศาสตร์สำคัญ

ตรงนั้นมันชื้นแฉะไปด้วยสายธารแห่งความสุข เขาใช้นิ้วแหย่ลงไปแผ่วเบา ฉันสะดุ้ง ไม่นานเขาก็ก้มไปตวัดลิ้นเลียจนฉันตัวแอ่น รู้สึกถึงลมหายใจที่ร้อนผ่าวและลิ้นอุ่นที่คว้านทะลวงร่องสาวของฉันจนทุกพื้นที่ชุ่มฉ่ำไปด้วยน้ำลายและน้ำรัก

“คุณจะทรมานฉันเกินไปแล้ว” ฉันไม่ยอมให้เขาได้บุกฝายเดียว จึงลุกขึ้นและผลักเขาจนลงบนเตียงเพื่อเอาคืน

คุณฐาภุรนอนแผ่หลายอย่างไม่อาย เหมือนเขารู้ว่าฉันกำลังจะทำอะไรจึงยกแขนขึ้นหนุนหัวแล้วหลับตาพริ้ม เห็นไรขนใต้ดวงเขนสุดเช็กชี นานี่ต่อให้ฉันฆ่าเขาตายเขาก็คงยอม

ฉันเริ่มเล้าโลมเขาตั้งแต่ต้นคอลงมาที่หน้าอกแกร่ง จูบวนเลียที่หัวนม ใช้มือสำรวจเรือนร่างนุ่มโดยเฉพาะตรงหน้าท้องที่เป็นลอนหลุก ฉันทนไม่ไหวจึงกัดเบาๆ ไปด้วยความมั่นใจ

และเมื่อมาถึงท่อนสรวรค์ที่ตั้งตระหง่าน มันมีเส้นเลือดปูดโปน

บางจังหวะก็กระตุก บนยอดมีน้ำใสไหลเยิ้ม เราได้ว่าการมรรณของ
เขาก็พร้อมจะระเบิดไปพร้อมกัน

ฉันก้มลงจูบและครอบปากลงไปช้าๆ ให้รู้สึกที่กำลังดูดกิน
ไอศกรีมที่อร่อยที่สุด ขยับริมฝีปากขึ้นลงเสียดสีกับรอยหยักด้านบน
ของท่อนสวรค์จากช้าเป็นเร็ว พอเหลือบมองก็เห็นเขาหลับตาพริ้ม คิ้ว
ขมวด พรุฬมหายใจพร้อมครางเสียงเบาๆ ในลำคอ

“อือ...”

เขาคงรู้สึกดี และเมื่อฉันเร่งเครื่อง บางครั้งก็รื้อขึ้นไปหวนหัว
ซึ่งรูปร่างเหมือนหัวเห็ดขนาดใหญ่เขาก็แดงเอร์วับ มือของฉันเองก็
ไม่ยอมนิ่ง คลั่งเคล้าลูกตุ้มแผดจนรู้สึกว่ามันขยับไปมา

มาถึงจุดหนึ่งเขาเหมือนทนไม่ไหว ริมฝีปากขึ้นแล้วประคองหน้า
ฉันขึ้นมาระดมจูบ ก่อนจะผลักให้ฉันนอนหงายและจับแขนทั้งสองข้าง
ของฉันยกขึ้นแนบกับเตี๋ยงนอน

ในห้องแอร์เย็นเฉียบ แต่ร่างกายของเรากลับร้อนผ่าว คุณสุภากร
ลุกขึ้นมาและหยิบบางอย่างออกมาจากกระเป๋าสตางค์ได้ยื่นเสียง
ฉิกของถุงยางอนามัย ฉันรีบแก้งหลังตาปี ไม่นานเขาก็โน้มตัวลงมา
และจูบปากฉันอย่างดูดดื่ม และครั้งนี้เขาก็แทรกตัวเข้ามา จับขาฉัน
พาดบ่า ส่วนมือก็จับท่อนสวรค์จ่อตรงปากถ้า ฎไถไปมาสักพักจนฉัน
รู้สึกเสียวไปถึงท้องน้อย

ไม่นานเขาก็ค่อยๆ ดันมันเข้ามา ฉันรู้สึกจุกจนต้องกัดฟัน เหมือน
เขารู้ว่าฉันเจ็บจึงโน้มตัวลงมาดูดยอดปทุมถันเพื่อให้ความเสียวนำทาง
น้ำเมือกหล่อลื่นช่วยให้ง่ายกรตัวเชื่องแทรกผาหิงนามของฉันมาได้

ที่สุดมันก็เข้ามาในตัวของฉัน เขาเซ่ไว้สักพัก ไม่นานก็เริ่มขยับ
เอว ความจุกเมื่อครู่แปรเปลี่ยนเป็นความมหุหรรษ์ ฉันร้องคราง เขา
จึงเร่งจังหวะเร็วขึ้นราวกับได้ใจ

ฉันเอื้อมไปจับเอวสอบของเขาก่อนจะเลื่อนไปยังกล้ามเนื้อท่อนและ

หน้าอกแกร่ง มองหน้าของเขาที่กำลังเหยเก มีเหงื่อผุดพราว บางหยด ไหลอาบลงมาที่คอจนเปียกโชก

เร้าใจซะม๊ัด!

เมื่อฉันร้องครางครั่งไต่ชายหนุ่มก็นำตัวลงมาบดขยี้ริมฝีปาก เหมือนเป็นการสั่งให้ฉันหุบปาก และเมื่อฉันแอนตัวเขาก็ร้ายกาจ ก้มหน้ามาใส่ปากตะครุบกินหน้าอกอวบอímของฉันอย่างหิวกระหาย

ทำนองเพลงสวาทเนิ่นนานและเร้าร้อน เขาเปลี่ยนทำให้ฉันนอนคว่ำและไถ่ไถ่ก่อก่อนจะสอดอาวุธมาจากทางด้านหลัง เมื่อทุกอย่างเข้าที่เข้าทางเขาก็ไม่ปราณี กระแทกท่อนลำเข้าใส่จนเกิดเสียงดังเป็นจังหวะลั่นห้อง โชคดีที่คอนโดของฉันสามารถเก็บเสียงร้องครางของเราได้อยู่หมัด

เขาเร่งเครื่องรากับกระตังคุ มือก็เอื้อมมาจับคลึงเคล้าหน้าอก และขยำมันอย่างแรง ก่อนจะจับแขนฉันทั้งสองข้างไพล่หลัง รัวเอวถี่ยิบ ฉันกรีดร้อง รู้สึกเหมือนลอยละล่องอยู่บนนิมาน ในที่สุดก็เห็นสวรรค์ไร้ไร ฉันอ้าปากค้างร้องครางปานจะขาดใจ กระทั่งน้ำรักพรั่งพรูเจ็นอง

“สุดยอดเลยคุณ” ฉันเหนื่อยหอบ เขาจึงผ่อนจังหวะสะโปกและขยับท่อนเอ็นออกจากกรุเพื่อพลิกตัวให้ฉันนอนหงายอีกครั้ง

“ผมยังไม่เสร็จนะครับ”

เขาจูบที่ศีรษะแล้วก้มลงมาหอมแก้ม ก่อนจะดันท่อนสวรรค์เข้ามาในตัวฉันอีกครั้ง แม้จะเสร็จไปรอบหนึ่งแล้วแต่เมื่อเห็นสีหน้าที่จริงจังของเขาก็ทำให้ฉันมีอารมณ์ขึ้นมาอีก

คราวนี้เขาจับข้อเท้าทั้งสองข้างของฉันแยกออก แทรกตัวเข้ามาและโอบกอดอย่างละมุน ระหว่างที่โยกตัวก็จ้องหน้าฉันอยู่อย่างนั้น ถ้าเปลือกร้องออกมาเมื่อไหร่ก็ทั้งหอม ทั้งจูบ ไม่ยอมให้ฉันได้หายใจ

ฉันตัวลอย แอนร่างและกอดหัวให้เขาเซยชมกินแตงโมแผด เขา

ดูตกินจนจุกชูชัน และยังเร่งจังหวะบันท้ายถีบ

“อา...”

เสียงครางของราประสานกันดังก้อง ฉันกำลังจะถึงจุดสุดยอดอีกครั้ง เขาก็นำหน้ามาใกล้

“เสร็จพร้อมกันนะครับ” เขากะชิบก่อนจะประกบปากแลกลิ้นหาอย่างเร้าร้อน

มือของราประสานกันไวแน่น ฉันหลับตาปี ร่างกายเกร็งเหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ พอฉันถึงเป้าหมายเขาก็เร่งเครื่องก่อนจะเงยหน้าขึ้นทะลวงประตูดูลำ ไม่นานใบหน้าเขาก็เหยเก ครางออกมาด้วยเสียงอันดัง

“อา...”

กายกำยำเกร็งกระตุกเป็นจังหวะ ก่อนจะพุดตัวล้มทับฉัน ได้ยินเสียงหอบของเขายู่ที่ข้างๆ หู ท่อนสวรค์ที่อยู่ในกายอุ่นเกร็งและคลายตัว ชายหนุ่มยังแช่ไว้ ก้มลงจุมพิตและกอดฉันอยู่นาน

“ขอบคุณครับ”

สวयงามและสุดยอดจริงๆ แบบนี้หรือเปล่าที่ใครๆ ก็อยากจะได้เขามาครอบครอง

ท่ามกลางเสียงโห่ร้องกึกก้องทั่วฮอลล์ขนาดใหญ่ แสงไฟบนเวทีสว่างจ้า ก่อนจะดับพรึบพร้อมกันเหลือเพียงฟอลโลว์แสงสีขาวตรงกลางเวที ที่นั่นมีผู้หญิงสองคนยืนโพสท่าสวย และฉันก็เป็นหนึ่งในนั้น

“เฮลละครับ และเราก็เหลือสองคนสุดท้ายแล้วสำหรับการประกวดมิสกรุงเทพมหานคร ขอเชิญทั้งสองท่านตรงกลางเวทีครับ”

ชาวนัดจังหวะดนตรีระทึกบีบหัวใจคนดู ฉันเดินนวนายไปกลางเวที หันไปสบตากับผู้หญิงที่ยืนข้างๆ เธอสวมชุดราตรีเกาะอก

สีดำเลื่อม ปล่อยผมยาวสยาย ส่วนฉันรวบผมมวยต่ำเผยวงหน้าสวย
สวมชุดราตรีสีขาวแขนยาว กระโปรงลูกไม้แน่นโชว์สัดส่วน

คนด้านล่างคงเห็นว่าเรายิ้มให้กันและจับมือกันอย่างมีมิตรภาพ
ทว่าในความเป็นจริงนั้น...

“คิดว่าสวยหรือ แต่งชุดอย่างกับเจ้าสาว ชาวว่าเธอไม่เคยมี
แฟนนี่” มิเชลพูดเสียงเบาทั้งๆ ที่หน้ายิ้ม

“เธอสวยตายละ ฉันนึกว่าพวกนักร้องคาเฟ่ยุคเก๋ายุ่ง” ฉัน
ตอบและบีบมือฝ่ายตรงข้ามแน่น

นี่จะเป็นอีกครั้งที่เราสองต้องแข่งขันช่วงชิงความเป็นที่หนึ่งด้วย
การเป็นมิสกรุงเทพมหานครในคืนนี้

“จะเห็นได้ว่า ทั้งสองคนคงต้องยินดีเป็นแน่ หากอีกฝ่ายสามารถ
คว้ามงกุฎมาได้ แต่อย่างว่านะครับ การประกวดของเราไม่ได้หวังเพียง
แค่มงกุฎและคนชนะ แต่เรายังได้มิตรภาพของเพื่อนมาอีกด้วย” พิธีกร
หนุ่มเอ่ยอย่างภูมิใจ

“ไม่จริงค่ะ ฉันไม่ได้ต้องการมิตรภาพกับมิเชล ฉันต้องการชนะ
เท่านั้น!” ฉันอยากจะไปหยิบไมค์และประกาศต่อหน้าทุกคนอย่างที่เรา
คิด

“และในค่ำคืนนี้ คุณสุภากร พิทักษ์ธนาดล ทายาทบริษัทไทยออย
บาร์โค จำกัด ได้ให้เกียรติมอบมงกุฎและสายสะพายแก่สาวงามที่
ชนะในค่ำคืนนี้ด้วยครับ”

เสียงปรบมือดังต้อนรับ หนุ่มร่างสูงในชุดสูทสีดำเดินออกมา
พร้อมกับผู้เชิญมงกุฎ

ฉันตื่นเต้นและแปลกใจไม่น้อย ไม่นึกว่าอยู่ๆ ชายหนุ่มจะกลายเป็น
คนสำคัญของการประกวด การได้สวมมงกุฎก็ไม่ต่างอะไรจากการ
ได้เข้ามาครอบครอง เพราะฉะนั้นฉันจะพลาดตำแหน่งนี้ไม่ได้

“คุณสุภากรเขาเหมาะกับฉันที่สุด” มิเชลยิ้มมุมปาก

“อย่าเข้าข้างตัวเอง ยังไงเสียฉันก็ได้เขาก่อนเธออะ”

ฉันลอยหน้าลอยตาอวด

“อะไรนะ” มิเชลขมวดคิ้ว

“ฉันพ้นเขาแล้ว” ฉันเยาะเย้ย

พิธีกรหยิบซองจากเจ้าหน้าที่รวมคะแนน ก่อนจะประกาศก้อง

“และผู้ได้รับตำแหน่งมิสกรุงเทพมหานคร ได้แก่...”

แม้จะมีเสียงเชียร์ดังกระหึ่ม แต่มิเชลก็ดูยังไม่พอใจในคำพูดเมื่อ
ครู่ของฉัน

“ฉันไม่เชื่อ”

“เรื่องของเธอ” ฉันยกไหล่

“นางสาวพรวาทะวัน พันธารักษ์ ครับ”

สิ้นเสียงประกาศ แสงไฟบนเวทีก็สาดส่องมายังฉัน พลุกระดาศ
ปลิวว่อน เสียงปรบมือดังแข่งกับเสียงดนตรีบรรเลง เป็นภาพที่งดงาม
เหลือเกิน มิเชลหน้าเสียขณะถูกเชิญไปรับดอกไม้ที่มุมเวทีในฐานะ รอง
อันดับหนึ่ง สุภาพบุรุษเข้ามาใกล้ๆ เขาหลิวตาให้ฉันครั้งหนึ่งก่อนจะ
กระซิบ

“ยินดีด้วยนะครับ คุณเก่งทั้งบนเวทีและบนเตียงเลย”

“คนบ้า” ฉันอยากตีกอกชกไหล่เขานัก แต่คุณสุภาพบุรุษคงไม่สนใจ
เขาบรรจงหยิบเอามงกุฎเพชรที่มีดีไซน์เหมือนงูมาสวมที่ศีรษะของฉัน
แน่นอน ฉันต้องหลับตาพริ้ม เอามือทาบอก เช็ดหยดน้ำตาที่
รินริน ก่อนจะค่อยๆ โบกมือกับผู้คนตรงหน้าและปรายตามองรองอันดับ
หนึ่ง

ว้ายแพ้ย่ะ!...อยากจะทำอะไรในคืนนั้น แต่แล้วฉันก็ถูกคว้า
แขนไว้เสียก่อน

“คะ...คุณสุภาพบุรุษ มีอะไรหรือเปล่า”

หนุ่มหล่อยิ้มมุมปาก ก่อนจะโอบเอวของฉันไว้แน่นแถมยังยื่น

หน้ามาคลอเคลีย

“ของรางวัลอีกอย่างของผู้ชนะก็คือ...จูบของผมครับ”

ฉันทกใจตาโต “หา...อะไรนะ ได้จูบด้วยหรอ บ้า บนเวทีเนี่ยนะ”

“เป็นกติกาของกองประกวดครับ” เขายืนยันก่อนจะยื่นริมฝีปากสีแดงสดมาประทับริมฝีปากของฉัน

ทุกคนปรบมือดังก้อง ฉันทหลับตาพริ้ม ไม่สิ...ต้องรีบลืมตา หันไปมอง มิเชล ห่วง ขานั่นขบกรามแน่น น้ำตาไหล คงโกรธแค้นฉันเต็มประดา

ยังมีเชลโกรธมากเท่าไร? ทำไมฉันยังมีความสุขจนอยากจะกรีดร้องดังๆ ใสหน้า

เหมือนกับเสียงนาฬิกาปลุกตอนนี่!

...

ฉันลืมตาตื่น รีบเอื้อมมือไปกดนาฬิกาปลุกที่หัวเตียง ทุกอย่างรอบตัวสว่างโร่ นึกได้ว่าแอลกอฮอล์และความเพลียจากลีลารักคงทำให้ฉันเผลอหลับไป จนเผลอฝันดีว่ามีโอกาสคว้ามงกุฎปาดหน้ายาย มิเชล ห่วง สะใจชะมัด

หึ...และดูท่าจะเป็นฝันที่เป็นจริงเสียด้วย พอสติเริ่มมาทักทายก็เริ่มรู้สึกเขินอายกับความกำกวมของตัวเอง ฉันทรีบผุดลุกขึ้นนั่งก็พบว่ายังเปลือยเปล่าอยู่บนเตียงเพียงลำพัง

แล้วคุณฐากรไปไหนแล้ว...ฉันเหลียวซ้ายแลขวา สำนวญข้าวของทุกอย่างก็พบว่ายังอยู่ครบ ค่อยยังชั่วที่เขาไม่ได้เป็นพวกมิจฉาชีพมาขโมยของ

จะเป็นใจไรได้ไง สายป่านยืนยันว่าเขาเป็นไฮโซล้ำค่าจากโมร็อกโก ขณะกำลังคิดไปเรื่อยเปื่อยฉันก็ได้ยินเสียงโครมครามมาจากข้างนอก จึงรีบลุกสวมเสื้อผ้าลวกๆ เดินออกไปตามหาต้นเสียง

ที่โต๊ะรับประทานอาหารมีถ้วยชามวางอยู่สองที่ ฉันมองด้วยความแปลกใจ ก่อนที่จะมีคนเดินออกมาจากห้องครัว

“ตื่นแล้วหรือครับ” เขาเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“ค่ะ” ฉันยิ้มให้อย่างเขินๆ เพราะฉันไปนึกถึงใบหน้าที่เสียโฉมของเขาเมื่อคืน

“ผมถือวิสาสะเข้าครัวทำอาหารเข้าให้ คุณไม่ว่าอะไรนะครับ” เขาว่าพร้อมกับวางข้าวต้มถ้วยใหญ่ส่งกลิ่นหอมฉุยลงบนโต๊ะ

“ไม่ว่าค่ะ” ฉันตอบพร้อมกับเดินมา นั่งที่เก้าอี้

นอกจากข้าวต้มกึ่งๆ บนโต๊ะยังมีไส้กรอกและไข่ดาว “คุณทำอาหารเป็นด้วย?”

จริงๆ ฉันก็ชอบผู้ชายทำอาหารเป็นนะ แต่ก็ไม่นึกว่าเขาจะหาวัตถุดิบที่ไม่ค่อยมีในตู้เย็นของฉันรังสรรค์เมนูมาได้ขนาดนี้

“ลองชิมดูนะครับ” เขาพูด

ฉันจึงใช้ช้อนตักมากิน พอเข้าปากเท่านั้นแหละถึงกับอุทานออกมา “อร่อยค่ะ”

นี่ไม่ได้แกล้งชมนะ เขาทำข้าวต้มอร่อยจริงๆ

“ขอบคุณครับ”

“ไม่นึกว่าคุณอย่างคุณจะทำอาหารอร่อย” พูดไปก็ยังตักกินไปเรื่อย ๆ

“ก็ผมกำลังจะเปิดร้านอาหารด้วยนะครับ ก็เลยไปเรียนทำอาหารมา”

เก่งจังเลยผู้ชายคนนี้ ฉันชื่นชมในใจ นั่งกินไปสักพักเขาก็กระแอมดังจนฉันต้องเงยหน้ามอง

“คุณพวกรับ เรื่องเมื่อคืน ไม่ต้องห่วงนะครับ ผมจะรับผิดชอบทุกอย่างเอง” คุณสุภาภรณ์สีหน้าจริงจัง

ฉันกะพริบตาปริบๆ ยังไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพูด “เรื่องอะไรหรือคะ”

เขาหน้าแดงแต่ก็พูดต่อ “ก็เรื่องที่ล่วงเกินคุณ ผมจะไม่ยอมให้คุณเป็นฝ่ายเสียหายแน่นอนครับ”

ผีสุภาพบุรุษเข้าสิงเขาหรือไง อยู่ดีๆ นักเรียนนอกอย่างเขาดันมาจริงจังเรื่องเช็กซ์ โดยเฉพาะเช็กซ์แบบ One night stand

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ คุณไม่ต้องซีเรียส ฉันถือว่าเราทั้งคู่ก็ได้สนุกกัน”

ในใจก็แค่อยากจะบอกเขาว่าแค่ได้งาบเขาก่อนยายมิเชลก็โอเคแล้ว

“ไม่ได้ครับ ผมเป็นผู้ชาย เอาเปรียบตอนที่คุณเมามันไม่ดีเท่าไรหรอก ยิ่งงาบก็อยากจะสานความสัมพันธ์ต่อกับคุณให้มันยาวๆ”

“ไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะ ฉันโอเค เขาเป็นว่ายนิดที่ได้อรรถรสและหวังว่าเราจะได้พบกันอีก” ฉันยิ้ม ทว่าเขาก็ก็นำหน้าฉันไป ไม่ออกว่าคิดอะไร

หลังจากนั้นเขาก็ดูเจี๊ยบไป ฉันชักใจอ่อนยอมเดินมาส่งเขาถึงชั้นล่างและให้เบอร์โทรศัพท์เขาไว้ เผื่อถ้าเขาอยากจะโทร. หาเพื่อมา ‘สนุก’ ด้วยกันอีกครั้ง

พอเขาขึ้นรถแท็กซี่หายไปลับตาฉันก็กลับขึ้นห้องด้วยความโล่งอก กระโดดนอนเอนหลังที่โซฟาตัวโปรด หยิบโทรศัพท์มือถือมาเช็กดูมีสายเรียกเข้าจากสายป่านเป็นสิบสาย คงตามหาฉันในงานทั้งคืนแน่ๆ

ฉันยังไม่โทร. กลับ ขอดูหน้าพี่สาวในเฟซบุ๊กกับอินสตาแกรมก่อนว่ามีความเคลื่อนไหวอะไรบ้าง ยิ้มก้มที่เห็นเพจดังลงรูปของฉันและชมว่าแต่งตัวดี เครื่องหน้าสวย (อีกแล้ว) ก่อนที่จะมีรูปของ มิเชล ห่วง ถ่ายคู่กับหนุ่มมาดดี แม้จะหมั่นไส้เป็นทุนเดิมแต่ฉันก็อดที่จะกดเข้าไปดูเนื้อหาข่าวด้านในไม่ได้

พอกลับเมืองไทยก็เนื้อหอมสุดๆ สำหรับ คุณธรากร พิทักษ์ขนาดลหายาทเศรษฐกิจน้ำมันพันล้าน ที่ล่าสุดเพิ่งปรากฏตัวในงานเปิดตัวผ้าไหม

ย่านทองหล่อ ทำเอาสาวน้อยสาวใหญ่จ้องกันตาลุกวาว แต่ก็คงแห้ว
กันเป็นแถว เพราะในงานดูทำไฮโซหนุ่มจะสนใจ มิเชล หว่อง นางแบบ
สุดฮอตเป็นพิเศษ เห็นคุยกันอ้ออ้อจี้จี้ คงต้องติดตามกันต่อไปว่าความ
สัมพันธ์ของทั้งคู่จะพัฒนาไปถึงขั้นไหน...

หัวใจฉันเต้นระรัว รีบกดขยายภาพนั้นด้วยใจระทึก หนุ่มหล่อ
ที่ชื่อธราวุธ ไฮโซพันล้าน ทำไมถึงไม่เหมือนคนที่ฉันมีอะไรด้วยเมื่อคืน

WTF!

และแล้วมือถือก็มีเสียงเรียกเข้า!